

KOREJSKÁ LIDOVĚ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA – PRAPOR SVOBODY A NEZÁVISLOSTI NAŠEHO LIDU, MOHUTNÁ ZBRAŇ BUDOVÁNÍ SOCIALISMU A KOMUNISMU

(Výtah)

Referát na slavnostním zasedání věnovaném 20. výročí
vzniku KLDŘ

7. září 1968

2. O dalším upevnění a rozvoji socialistického řádu v KLDŘ

Soudruzí!

Velké vítězství, jehož dosáhl korejský lid za uplynulých 20 let pod praporem republiky ve svém boji za rozkvět a rozvoj země a prosperitu národa, bylo možné jenom díky tomu, že náš lid pevně kráčel vpřed cestou socialismu a opíral se pevně o neporazitelnou životní sílu socialismu. Naše vítězství přesvědčivě ukazuje přednosti socialistického řádu před řádem kapitalistickým.

Socialistický řád je nejpokrokovějším společenským řádem, v němž lidové masy mají moc ve svých rukou, v němž výroba vykazuje neustálý a plánovitý růst na bázi vyspělé vědy a techniky, jejímž cílem je systematické zvyšování blahobytu lidu na základě společenského vlastnictví výrobních prostředků; je to řád, v němž bylo jednou provždy odstraněno jakékoli vykořisťování a poroba, řád, v němž každý pracuje podle svých schopností a každý je odměňován podle kvality a množství vykonané práce.

Na rozdíl od kapitalistické společnosti, kde lid nemá žádná politická práva a svobody, jsou za socialismu pro pracující zajištěna skutečná demokratická práva a svobody ve všech oblastech politiky, ekonomiky a kultury. V naší společnosti se

všechn lid svobodně účastní politického života země, řídí státní moc ve jménu své velké revoluční věci, volí si povolání podle svých schopností a zálib, pracuje, učí se a pocítuje radost ze života. V kapitalistické společnosti jsou výrobní prostředky soukromým vlastnictvím a cíl výroby spočívá v tom, aby kapitalisté a statkáři dosáhli stále větších zisků. Masy výrobců jsou proto proti své vůli nuceny pracovat jen pro to, aby uhájily svou existenci a neprojevují žádný zájem o rozvoj výroby a techniky. V socialistické společnosti jsou však výrobní prostředky společenským vlastnictvím a pracující pracují pro blaho státu, společnosti i své vlastní. To vede lidové masy k tomu, aby projevovaly své nevyčerpatelné tvůrčí síly a schopnosti, aby neustále a rychle rozvíjely výrobu. V socialistické společnosti jsou všechna odvětví národního hospodářství a všechny podniky navzájem organicky spojeny společnými cíli a zájmy, takže tu není anarchie ve výrobě a krize z nadvýroby, k čemuž dochází ve společnosti kapitalistické. Národní hospodářství se rozvíjí plánovitě a proporcionálně, vytvářejí se podmínky pro to, aby bylo možné maximálně efektivně mobilizovat a využít veškerého lidského, materiálního a výrobního potenciálu země. V socialistické společnosti nejsou navíc ani vykořisťovatelé, ani vykořisťování, plody práce jsou plně využívány pro zvyšování blahobytu pracujících a úměrně s rychlým zvyšováním výroby se život lidu systematicky zlepšuje.

Cesta kapitalismu – to je cesta vykořisťování a poroby, cesta zotročování a zbídačování, kdežto cesta socialismu je cestou odstraňování třídního kořistění a národnostního útlaku, cestou zajištění svobody a štěstí pro všechn lid, cestou dosažení plné nezávislosti a rozkvětu země.

Jedním z přesvědčivých důkazů jsou dvě diametrálně odlišné skutečnosti v jižní a severní Koreji. Zatímco v severní části republiky byl nastolen nejpokrokovější socialistický řád, jemuž je cizí vykořisťování a útlak, řád, který vytvořil mocnou bázi samostatné národní ekonomiky a v němž se lid těší ze skutečné svobody a štěstí, jižní Korea se stala kolonií, agresivní vojenskou základnou amerického imperialismu; hospodářství je tu rozvráceno do základu, lid je zbaven všech politických svobod a zá-

kladních demokratických práv, trpí pod jhem teroru a represí, úpí pod tíhou krutých životních běd, jaké nepoznal za tisíciletí.

Historická zkušenost ukazuje, že národy, které se osvobodily z imperialistického koloniálního jařma, musí jít nevyhnutelně cestou socialismu. Národy, které si získaly nezávislost, musí aktivně bojovat za to, aby byly zhačeny záškodnické akce cizáckého imperialismu i vnitřní reakce, za to, aby byl rozdrčen aparát koloniálního panství imperialismu, aby byla likvidována a zničena hospodářská základna imperialismu a vnitřní reakce, aby se upevnily revoluční síly a byl nastolen pokrokový společenský řád a byla vybudována samostatná národní ekonomika a kultura. Jedině tak se lze vyhnout opakování hořké zkušenosti porodních útrap a běd, které jsou nevyhnutelné za kapitalismu, a je možné jít pevným krokem a nejbližší cestou ke svobodě a štěstí národů, k národní nezávislosti a rozkvětu.

Kapitalismus se již vyžil a každým dnem se blíží k svému zániku. Socialismus a komunismus znamenají světlou budoucnost lidstva; všechny národy půjdou k socialismu a komunismu – takový je nezrušitelný zákon dějinného vývoje.

Bez nejmenšího zaváhání půjdeme i nadále s jistotou vpřed cestou socialismu.

Dnes stojí před naším lidem historický úkol, spočívající v tom, abychom na základě skvělých úspěchů, jichž jsme v budování nové společnosti dosáhli, ještě energičtěji pohnuli kupředu věci revoluce a výstavby a zajistili tak plné vítězství socialismu.

Pevné základy socialismu jsou v severní části země položeny. Přesto však musíme ještě mnoho udělat pro to, abychom dosáhli úplného vítězství socialismu. Socialistický stát musí i po vytvoření základní báze socialismu důsledně pokračovat v uskutečňování revoluce ve všech oblastech politiky, hospodářství a kultury.

I po likvidování vykořisťovatelských tříd a po dokončení socialistických přeměn ve výrobních vztazích pokračuje v průběhu celého přechodného období vývoje od kapitalismu k socialismu třídní boj. S dokončením socialistických přeměn ve městě a na vesnici jsou vykořisťovatelské třídy pochopitelně

zcela likvidovány jako třídy a přestává působit jejich sociálně ekonomická základna. Nicméně jejich zbytky tu dále zůstávají, nevzdávají se své nesmyslné touhy po restauraci svého dřívějšího postavení a neustále vyvíjejí záškodnickou činnost. Nepřátelské živly zůstávají proto v socialistické společnosti ještě dlouho i po vítězství socialistického zřízení. Samy o sobě nejsou tyto živly zvlášť nebezpečné, ale nelze je ani podceňovat, protože slouží jako nástroje v rukou cizích imperialistů a jsou jejich agenty. Imperialisté vystupují proti socialistickým státům, podnikají proti nim agresivní akce, uchylují se tak k přímé ozbrojené intervenci a zároveň s tím se pokoušejí podkopat socialistické státy zevnitř; za tím účelem povzbuzují a shromažďují zbytky vykořisťovatelských tříd a reakční živly, které v těchto zemích zůstaly.

Zejména v naší zemi jsou to američtí imperialisté, tento pohlavár světové reakce, kteří si založili hnízdo v jižní Koreji a jejichž cílem je svržení socialistického zřízení v severní části republiky; jsou to oni, kdož za tím účelem ustavičně podnikají záškodnické a diverzní akce i ideologické výpady a povzbuzují k nim reakční třídy v jižní části, stejně jako zbytky vykořisťovatelských tříd v severní části země.

Vedle toho i po ustavení socialistického řádu se ve vědomí pracujících dlouho ještě uchovávají přežitky staré ideologie, jež tu zbyly jako dědictví po vykořisťovatelské společnosti, která existovala tisíce let. Vítězství socialistického řádu vede k likvidaci ekonomické základny, která zplodila starou ideologii, a k vytvoření sociálních a materiálních podmínek, které umožňují vyzbrojit lidi novými idejemi. Avšak v důsledku toho, že se vývoj vědomí a idejí lidí zpožďuje za změnami materiálních podmínek společnosti, uchovávají se dlouho ve vědomí pracujících přežitky staré ideologie, zděděné po vykořisťovatelské společnosti, dokonce i po vítězství socialistického řádu. Kromě toho stále proniká do socialistické společnosti jed buržoazní ideologie též zvenku, jakožto důsledek ideologické a kulturní diverze ze strany imperialistů.

Současně s tím i po zajištění plné nadvlády socialistických výrobních vztahů v celé společnosti na dlouhou dobu tu zů-

stává rozdíl mezi městem a vesnicí, třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem. Zaostávání vesnice za městem se projevuje především tím, že v zemědělství je materiálně technická báze slabší než v průmyslu, kulturní úroveň lidí ze zemědělství je nižší než u obyvatel měst, i tím, že uvědomění a ideje rolníků jsou na nižší úrovni než u dělníků. Tato zaostalost je dědictvím staré společnosti. Právě v důsledku tohoto zaostávání setrvává v zemědělství na rozdíl od průmyslu, kde převládá všelidové vlastnictví, družstevní hospodaření jako rozhodující forma, z čehož pak vyplývá existence třídních rozdílů mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

Zbývá nám mnoho udělat též v oblasti rozvoje výrobních sil. V minulém období jsme vytvořili pokrokový, socialistický řád a tím jsme otevřeli široké prostory pro rozvoj výrobních sil a pro zlepšení života lidu. Tím jsme však položili jen základ industrializace, učinili pouze první kroky v technické revoluci; je ještě daleko k tomu, abychom dosáhli vysoce rozvinutých výrobních sil, které by odpovídaly socialistické a komunistické společnosti. Též v oblasti života obyvatel jsme skončili se sociálním zdrojem vykořisťování a bídy, rychle jsme rozvíjeli výrobu a řešili to nejdůležitější v materiálním a kulturním životě našeho lidu, avšak nestačili jsme ještě učinit tento život dostatečně bohatým a kulturním.

Zatím ještě nelze považovat za plně vítěznou socialistickou společnost onu společnost, v níž se ještě setkáváme s výpady nepřátelských tříd, v níž pokračuje rozleptávající působení staré ideologie, v níž zůstávají rozdíly mezi městem a vesnicí, třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem, onu společnost, kde se ještě zcela neuskutečnila plná industrializace země a nebyla vytvořena pevná materiálně technická báze socialismu.

Pro zajištění plného vítězství socialismu a splnění velkého historického poslání dělnické třídy musí socialistický stát ještě více zvýšit svoji roli nástroje třídního boje, nástroje budování socialismu a komunismu. Jinými slovy: socialistický stát musí upevňovat diktaturu proletariátu a tak na jedné straně pokračovat v třídním boji, a na straně druhé energicky rozvíjet výstavbu socialistické ekonomiky.

Socialistický stát může jen tehdy dobýt dvou pevností – ideologické a materiální, bez nichž nelze dosáhnout cesty k socialismu a komunismu a získat úplné vítězství socialismu, jestliže do důsledků skuteční jak diktaturu ve vztahu k nepřátelským živlům, tak revoluci ideologickou a výstavbu ekonomickou. Je-li kterýkoli z těchto úkolů opomenut nebo ztracen se zřetele, pak to vytvoří velké překážky v celém procesu socialistické výstavby a způsobí tomuto procesu nenapravitelně vážné škody.

Bude-li socialistický stát třeba i nejmenší měrou ignorovat diktaturu proletariátu a ideologickou revoluci a oslabovat třídní boj, pak nebude možné nejen upevňovat a rozvíjet vítězství socialistického zřízení, ale ani hájit socialistický řád před úklady vnitřních a vnějších nepřátel. Podstatné přednosti socialismu a jeho velická životní síla spočívá v tom především, že pracující, osvobození od vykořisťování a útlaku, jsou pevně spojeni jeden s druhým, soudružsky úzce spolupracují, prokazují tvůrčí iniciativu a uvědomělou aktivitu ve jménu společných cílů a zájmů. Zkušenost ukazuje, že není-li posilován třídní boj a nezvyšuje-li se třídní uvědomění pracujících i úroveň jejich vědomí a idejí, pak se nemohou projevat tyto přednosti socialismu. Pracující propadnou sebeuspokojení a lehkomyšlnosti a nebudou s to úspěšně uskutečňovat ani úkoly hospodářské výstavby a technické revoluce.

Naopak by bylo zase nesprávné klást důraz jen na třídní boj a ideologickou revoluci a přitom považovat za druhořadé budování socialistické ekonomiky. Ideologická revoluce je důležitým revolučním úkolem, který socialistický stát určitě musí splnit, není však samoučelem. Cílem ideologické revoluce je vykořenit starou ideologii, stále ještě živou ve vědomí pracujících, povzbudit ve vědomí pracujících uvědomělou aktivitu a tvůrčí iniciativu a s úspěchem touto cestou vybudovat socialismus a komunismus. Komunisté bojují nejen za svobodu a osvobození lidu, ale též za jeho šťastný život. Důležitý úkol, který stojí před komunisty po svržení starého řádu a osvobození lidu od vykořisťování a útlaku, spočívá v úspěšné realizaci výstavby socialistické ekonomiky. Starost o zvyšování blahobytu obyvatelstva je nejvyšším principem v činnosti strany a státu dělnické třídy. Cíl

našeho boje za vybudování socialismu a komunismu konečnou spočívá v tom, aby byly plně uspokojeny materiální a kulturní potřeby všeho lidu a zajištěn jeho bohatý a osvětlený život. Jedině cestou úspěšného řízení hospodářské výstavby je možno dosáhnout vysoké úrovně rozvoje výrobních sil, jež by odpovídala socialistické a komunistické společnosti, je možné učinit zemi bohatou a mocnou a podstatně zvednout úroveň života lidu. Jedině na základě silné materiálně technické báze socialismu, které lze dosáhnout energickým rozvíjením hospodářské výstavby, je možné též spolehlivě zajistit politickou nezávislost a samostatnost země a upevnit její obranyschopnost.

Klade-li se důraz výhradně na ideologickou revoluci a přitom je opomíjena revoluce technická, pak není možné uskutečnit revoluční úkol osvobození pracujících od namáhavé práce a nelze úspěšně uskutečnit ani samotnou revoluci ideologickou. Vědomí a ideje lidí jsou určovány materiálními podmínkami společenského života, z čehož vyplývá, že také v socialistické společnosti se lidé a jejich vědomí i ideje mění na základě rozvoje techniky a zvyšování úrovně života obyvatelstva.

Vyhýbajíc se různým možným levým i pravým úchylkám, musíme neúchylně posilovat diktaturu proletariátu a třídní boj, současně dobře řídit hospodářskou výstavbu a paralelně s důrazným posunutím ideologické revoluce do čela, musíme energicky prosazovat revoluci technickou. Jedině touto cestou lze přetvořit ideologii lidí, pevně zakotvit materiálně technickou bázi socialismu a tím dosáhnout jeho plného vítězství.

Musíme především posilovat diktaturu ve vztahu k třídním nepřátelům, důsledně provádět ideologickou revoluci a tak revolucionizovat celou společnost a přetvořit ji podle obrazu dělnické třídy.

Historické poslání diktatury proletariátu spočívá v tom, aby byly zničeny vykořisťovatelské třídy a zlomen jejich odpor, aby byla současně dosažena výchova a převýchova všech pracujících, jejich revolucionizace a přetváření podle obrazu dělnické třídy, aby byly postupně likvidovány všechny třídní rozdíly a vybudován komunismus. Správným skloubením třídní linie strany s linií mas musíme izolovat a potlačit hrstku nepřátelských

živlů a zároveň musíme prostřednictvím výchovy a převýchovy ještě těsněji seskupit široké masy kolem strany.

Jak je všem známo, diktatura proletariátu potlačuje hrstku nepřátelských živlů, kdežto ve vztahu k dělnické třídě, rolnictvu a absolutní většině ostatních vrstev pracujícího lidu uskutečňuje demokracii. Správně slučovat tyto dvě stránky proletářské diktatury znamená správně slučovat práci, směřující k sjednocení absolutní většiny lidových mas prostřednictvím jejich výchovy a přeměny, s třídním bojem proti spiknutí a machinacím hrstky nepřátelských živlů. Lze se dopustit chyby levé úchyvky, jestliže se klade důraz výhradně na třídní boj a jestliže je zveličován, přičemž se zapomíná, že v socialistické společnosti tvoří základ sociálních vztahů jednota a spolupráce dělnické třídy, rolnictva a pracující inteligence. V takovém případě se vytváří nedůvěra k lidem, nevinní lidé mohou být považováni za nepřátelské živly, strana se může od mas izolovat a ve společnosti může vznikat neklidná atmosféra.

A naopak zase, jestliže se uskutečňuje tzv. „demokracie“ pro všechny lidi a dává se jim „svoboda“, přičemž je ignorován fakt, že i v socialistické společnosti jsou nepřátelské živly, přežitky staré ideologie a že třídní boj pokračuje, pak se lze dopustit vážné chyby, pravé úchyvky. Demokracie jakožto politický pojem má vždy třídní charakter. Diktatura všech vykořisťovatelů je diktaturou uplatňovanou proti vykořisťovaným pracujícím masám; jejich demokracie je demokracií výhradně pro hrstku vykořisťovatelů. Naproti tomu diktatura proletariátu je diktaturou uplatňovanou ve vztahu k vykořisťovatelským třídám a znamená demokracii pro široké lidové masy. Tak jako v historii lidstva neexistoval stát, v němž by nebyly třídy, tak také nebyla a nemůže být demokracie nezávislá na třídnosti. V každém státě je demokracie demokracií pro třídy, které mají moc, a s ní je spojena diktatura ve vztahu k nepřátelským třídám. Pokud působí zbytky svržených vykořisťovatelských tříd a pokračuje třídní boj, nemůže být „čistá demokracie“ a „úplná svoboda“ pro všechny. Buržoazní demokracie dává miliardářům svobodu, aby se obohacovali, svévolně vykořisťovali a okrádali pracující a utlačovali je, kdežto pracujícím masám posky-

tuje toliko svobodu nahoty a umírání hladem. Jestliže se v socialistické společnosti odmítá třídní charakter demokracie a vystupuje se v podmínkách diktatury proletariátu ve jménu tzv. „čisté demokracie“ a „úplné svobody“, přijatelné pro všechny, pak je to fakticky totéž, jako vnutit lidu buržoazní demokracii a svobodu v otroctví. Jsme proti abstraktnímu a nadtřídnímu chápání demokracie.

V současné době západní imperialisté a renegáti revoluce jásají nad hlukem, který se zvedl v některých socialistických zemích kolem tzv. „demokratického vývoje“ a „liberalizace“, což nazývají „zákonitým procesem“ rozvoje socialistické společnosti, „novým proudem ve východní Evropě, který vzbuzuje naděje západního světa“, „procesem hlubokých přeměn v zájmu další demokracie“. Jsou to koneckonců jen nejapné pokusy imperialistů a renegátů revoluce rozleptat socialistické vymoženosti a otevřít cestu k restauraci kapitalismu v socialistických zemích. Musíme zvyšovat bdělost k spikleneckým intrikám imperialistů, kteří se pokoušejí zničit socialistické země zevnitř.

Aby lid socialistických států mohl požívat skutečné svobody a demokracie, je třeba upevňovat diktaturu proletariátu. Obsahem proletářské demokracie je konečná likvidace vykořisťovatelských tříd, všestranné zajištění nejen skutečných politických svobod a práv pro pracující lid v čele s dělnickou třídou, nýbrž i šťastného materiálního a kulturního života a všemožného upevnění soudružské spolupráce a vzájemné pomoci. Nemůže být žádná lepší demokracie, než je demokracie proletářská. Připustíme-li, že existuje nějaká vyšší demokracie, než je proletářská, pak to už není demokracie. Bylo by nesprávné myslet si, že diktatura proletariátu přestala být nezbytnou v době, kdy nezmizely stále ještě třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem a nejsou též likvidovány ideologické přežitky staré společnosti a zejména kdy neustále zesilují agresivní intriky a záškodnická činnost vnitřních i vnějších nepřátel socialismu. Ústup z pozic principiálního třídního boje, uhlazování třídního předělu mezi buržoazní a proletářskou demokracií i odmítání třídního charakteru demokracie, to může v daném případě

přivést k oslabení bdělosti k nepřátelským elementům, paralyzovat vedoucí úlohu strany a dělnické třídy a posilovat destruktivní působení buržoazie ve společenském životě.

Jak pravá, tak i levá úchylka koneckonců stejnou měrou ztěžují rozlišování mezi přáteli a nepřáteli a způsobují obrovské škody výstavbě socialismu a komunismu. Ve státní činnosti je správné spojovat diktaturu s demokracií, třídní boj s úsilím o upevňování jednoty a semknutosti lidových mas a zároveň vystupovat proti všem levým i pravým úchylnkám. To je důsledný kurs, jehož se drží naše strana.

I nadále budeme pokračovat v posilování funkce proletářské diktatury vlády republiky, čímž budeme zároveň úspěšně čelit všem spikleneckým intrikám vnitřních i vnějších nepřátel proti našemu socialistickému řádu. Musíme používat přísných donucovacích opatření ve vztahu ke zbytkům svržených tříd kapitalistů a statkářů, kteří se i nadále nemohou zbavit svých snů o restaurování svého někdejšího postavení; musíme také včas klást rozhodný protiúder a s konečnou platností rozdrtit kontrarevoluční intriky imperialistů, kteří ve shodě s vnitřními nepřátelskými živly se pokoušejí útočit na náš společenský řád. Je tedy nezbytné pevně hájit vymoženosti revoluce a spolehlivě zajistit plné vítězství socialismu v naší zemi.

Současně s potlačováním nepřátelských živlů musíme posilovat vedoucí úlohu dělnické třídy vzhledem ke všem vrstvám společnosti, důsledně uskutečňovat ideologickou revoluci a tím revolucionizovat všechny členy společnosti a proměnit je podle obrazu dělnické třídy.

Třebaže potlačování nepřátelských elementů je základní funkcí státu proletářské diktatury a formou třídního boje, kterou musí socialistický stát splnit až do konce, přece se tím funkce diktatury proletariátu nevyčerpává, ani nezahrnuje všechny formy třídního boje. V socialistické společnosti vedle třídního boje zaměřeného na potlačení nepřátelských elementů existuje základní forma třídního boje, jejímž hlavním obsahem je ideologická revoluce, která si klade za cíl vykořenit starou ideologii, zbylou mezi pracujícími, a ozbrojit všechny komunistickou ideologií. Třídní boj pokračuje i po vítězství socialistického řádu,

avšak jeho obsah i forma doznávají určitých změn.

Boj s přežitky staré ideologie ve vědomí pracujících socialistické společnosti je pochopitelně rovněž třídním bojem v tom smyslu, že je to boj mezi ideologií dělnické třídy a ideologií buržoazie, ale že se naprosto liší od dřívějšího třídního boje. Jestliže třídní boj v období socialistické revoluce byl především bojem za úplnou likvidaci vykořisťovatelů jako třídy, pak třídní boj, který je veden po ustavení socialistického řádu, představuje především ideologický boj, zaměřený nikoli na likvidaci lidí, nýbrž na přeměnu jejich ideologie. V socialistické společnosti je cílem ideologické revoluce, která je vnitřní věcí pracujících, krácejících vedle sebe ve jménu uskutečnění společných ideálů, vychovávat a přetvářet všechny pracující tak, aby se stali komunisty. Ideologickou revoluci nelze uskutečňovat násilnými metodami běžnými v boji s nepřátelskými živly, nýbrž zásadně cestou uvědomování a výchovy; ideologická revoluce se musí stát věcí upevnění jednoty a semknutosti pracujících.

Hlavním objektem ideologické revoluce v socialistické společnosti jsou přežitky staré feudální, buržoazní a maloburžoazní ideologie, setrvávající mezi pracujícími, a také jed reakční kapitalistické ideologie, která proniká zvenku. Socialistický stát musí energicky vést ideologickou revoluci a tím beze zbytku vykořenit přežitky staré ideologie, které v pracujících zbyly, důsledně zabránit pronikání jedu buržoazní ideologie zvenčí. Zvláště v našich podmínkách, kdy je země rozdělena a kdy stojíme tváří v tvář americkému imperialismu, tomuto pohlaváru světové reakce, se stává boj proti záškodnickým a diverzním intrikám nepřátel a jejich ideologickému pronikání o to důležitějším, a musíme mu proto věnovat vždy hlubokou pozornost. Vedle soustavného zvyšování vedoucí úlohy dělnické třídy musíme provádět stranicko-politickou výchovu, výchovu založenou na revolučních tradicích, komunistickou výchovu, zdůrazňující třídní výchovu; stejně tak musíme provádět výchovu v duchu socialistického vlastenectví a tím revolucionizovat všechny pracující a přetvářet je podle obrazu dělnické třídy.

Konečné vyřešení zemědělské otázky a pozvednutí družstevního vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového – to je je-

den z hlavních úkolů, které stojí před státem diktatury proletariátu po vítězství socialistického řádu, to je jedna z hlavních podmínek plného vítězství socialismu. Jen úplnou likvidací zaostalosti vesnice prostřednictvím konečného vyřešení zemědělské otázky může socialistický stát s konečnou platností zničit opěrný bod a půdu, na které by se mohl udržet zvenčí pronikající jed reakční buržoazie a zbytků svržené vykořisťovatelské třídy. Jedině tím, že družstevní vlastnictví bude pozvednuto na úroveň vlastnictví všelidového, lze dosáhnout vysokého růstu výrobních sil v zemědělství, lze vykořenit prvky sobectví, které stále ještě zůstávají mezi rolníky, a s jistotou pak vést všechny pracující cestou kolektivismu, který je inspiruje k vysoce uvědomělé, nadšené práci pro blaho celé společnosti a všeho lidu. Naše strana zobecnila úspěchy a zkušenosti z práce na vesnici a vyhlásila základní principy a konkrétní cesty k vyřešení zemědělské otázky v socialistické společnosti. Podle jasného kursu, vytyčeného stranou, musíme energicky podporovat technickou, kulturní a ideologickou revoluci na vesnici, abychom mohli skoncovat s technickým zaostáváním zemědělství za soudobým průmyslem, s kulturním zaostáváním vesnice za pokrokovým městem, s ideologickým zaostáváním rolnictva za nejrevolučnější třídou dělnickou; musíme pokračovat v posilování řízení a pomoci vesnici stranou a státem dělnické třídy a dosahovat neustálého sbližování družstevního vlastnictví s vlastnictvím všelidovým tak, že budeme organicky spojovat rozvoj všelidového a družstevního vlastnictví.

Pro to, abychom dosáhli úplného vítězství socialismu, musíme nezbytně vedle likvidace všech třídních rozdílů a vedle pozvedávání družstevního vlastnictví na úroveň vlastnictví všelidového energicky podporovat výstavbu socialistické ekonomiky. Náš úkol v oblasti budování socialistické ekonomiky spočívá v tom, abychom důsledně uskutečňovali industrializaci země, technickou a kulturní revoluci a abychom tím vytvořili pevnou materiálně technickou bázi socialismu a dosáhli u všech pracujících takových znalostí a kvalifikace, které jsou nezbytné pro úspěšné zacházení s moderním strojem.

Musíme neustále a rychle rozvíjet průmysl, vybavovat sou-

dobou technikou všechna odvětví národního hospodářství včetně zemědělství a tím budovat v naší zemi moderní průmysl a vyspělé a schopné budovatele socialismu. Je nezbytné zbavovat náš lid, osvobozený od vykořisťování, namáhavé dřiny, je nezbytné postupně likvidovat rozdíly mezi průmyslovou a zemědělskou prací, mezi těžkou a lehkou prací, mezi fyzickou a duševní prací, aby se tak s menší námahou vytvořilo více materiálních statků. Na základě rychlého vývoje průmyslové a zemědělské výroby musíme pozvednout materiálně kulturní úroveň života všech pracujících přinejmenším výše, než byla v minulosti úroveň střední vrstvy soukromých vlastníků. Tak musíme dosáhnout toho, aby všechen lid ještě lépe pocítoval v životní praxi skutečnou převahu socialistického zřízení a aby s pevnou vírou v úplné vítězství socialismu obětavě bojoval za upevnění a rozvoj socialistického zřízení. Teprve tehdy bude možno říci, že socialismus zcela zvítězil.

Důležitý aktuální úkol, který je před námi v souvislosti s dosažením úplného vítězství socialismu, spočívá v tom, abychom na základě kursu vytyčeného v usneseních stranické konference a v Politickém programu vlády republiky, sestávajícím z 10 bodů, pevně stavěli do popředí ideologickou revoluci, a tak energicky prosazovali přetvoření celé společnosti podle obrazu dělnické třídy, a abychom celou společnost zrevolucionizovali. Současně s tím musíme důsledně uvádět do života paralelní linii uskutečňování hospodářské a obranné výstavby.

Při uvádění usnesení stranické konference do života je nejdůležitější rychle překročit hospodářský plán roku a učinit důsledné přípravy k dosažení důležitých vrcholů v příštím roce sedmiletky, která má rozhodující význam pro socialistickou výstavbu v naší zemi.

Pozornost musíme především věnovat přednostnímu rozvoji výroby elektrické energie a těžebnímu průmyslu, což je prvořadou podmínkou normalizace výroby ve všech odvětvích národního hospodářství.

V oblasti elektrárenského průmyslu je třeba důsledně udržovat v pořádku zařízení existujících elektráren, maximálně

zvýšit jejich kapacitu, aktivně podporovat výstavbu velkých elektráren a tím ještě více upevnit energetickou základnu. Mimo jiné je nezbytné ještě lépe řídit a využívat vybudované tepelné elektrárny a prosazovat výstavbu nových tepelných elektráren s tím, aby byly překonány disproporce ve výrobě elektřiny. Touto cestou je třeba lépe uspokojovat potřeby průmyslu, dopravy a všech ostatních odvětví národního hospodářství pokud jde o elektrickou energii a do roku 1970 dokončit elektrifikaci vesnice.

V oblasti uhelného průmyslu je třeba nadále rozvíjet energický boj za další zvýšení těžby uhlí a nespokojovat se s tím, že v tomto roce bude dosaženo výšin sedmiletky. Je třeba postavit do popředí geologický průzkum a ražení chodeb, a tak v dostatečném množství zajistit sloje, je nutno aktivně mechanizovat a automatizovat práce energickým rozvíjením hnutí za technický pokrok, neustále prosazovat novátorské hnutí v těžbě uhlí širokým využíváním způsobu povrchového dolování a jiných pokrokových metod těžby, a tím v plné míře uspokojit rychle rostoucí potřebu uhlí v národním hospodářství.

Současně s rozšiřováním existujících dolů musíme urychlovat i výstavbu dolů na barevné kovy, které mají velké perspektivy, rychle dokončit započatou výstavbu zušlechťujících závodů, v dostatečném množství zajistit všechna důlní zařízení a tím ještě více zvýšit těžbu rud.

Pro rozvoj národního hospodářství jako celku má velmi důležitý význam normalizace výroby v oblasti černé metalurgie, která dodává kovy a ocelový válcovaný materiál strojírenství, v investiční výstavbě a v řadě dalších odvětví národního hospodářství. V oblasti černé metalurgie je třeba ještě intenzivněji provádět vědeckovýzkumnou práci v zájmu upevnění samostatnosti hutnictví a aktivně vytvářet základnu výroby kovu, která by umožňovala tavit kov s využitím našeho vlastního antracitu, a to tak, aby byla v dostatečné míře zajištěna výroba litiny, oceli a válcovaného materiálu.

V zájmu úspěšného zajištění obrovské přeměny přírody, k níž v budoucnu dojde ve velkém měřítku, je třeba stále více rozvíjet strojírenský průmysl a zejména pak výrobu vel-

kých strojů. Musíme ještě více rozšiřovat a upevňovat základnu pro výrobu velkých zařízení — velkých exkavátorů, těžkých automobilů, velkých traktorů, velkých lodí a kovoobráběcích strojů.

Pro to, abychom mohli v plné míře zajistit velkolepou výstavbu, s níž se počítá v příštím roce, je třeba věnovat všechny síly prudkému vzestupu výroby stavebních materiálů, zejména pak cementu.

Doprava, zejména železnice, je v naší zemi velmi zatížena, takže vyřešení problému zatížení je jednou z důležitých podmínek normálního provozu výroby v budoucím roce. V zájmu vyřešení otázky zatíženosti železnic je nutné energicky podporovat jejich elektrifikaci, zvýšit výrobu souprav, zvýšit kapacitu opravárenských dílen, všestranně zvyšovat stupeň využití souprav rozšiřováním staničního provozu a mechanizace výkladových a překladových zařízení.

V oblasti zemědělství je třeba rychle dokončit nadcházející sklizeň a věnovat všechnu pozornost tomu, aby se v příštím roce ještě více zvýšila výroba obilovin a rozvinula se živočišná výroba. Pro upevnění materiálně technické báze zemědělství je nezbytné neustále zvyšovat podíl mechanizace a chemizace a aktivně prosazovat přípravy zkvalitňování půd, k čemuž ve velkém měřítku přistoupíme v budoucnu.

Je tedy nezbytné za každou cenu splnit plán budoucího roku a tím dobýt všech důležitých vrcholů sedmiletky, která je velkolepým programem socialistické výstavby. Uskutečnění sedmiletého plánu bude epochální událostí pro dosažení gigantických přeměn v upevňování a rozvoji socialistického zřízení republiky a v boji za úplné vítězství socialismu. S uskutečněním sedmiletky se náš průmysl přemění v průmysl s pevným samostatným systémem, který má zdokonalenou odvětvovou strukturu, pevnou surovinovou základnu a je vybaven novou technikou. Tento systém dá zemi více různých vysoce kvalitních výrobních prostředků a spotřebních předmětů, nezbytných pro rozvoj národního hospodářství a pro zlepšení života lidu. V důsledku upevnění materiálně technické báze zemědělství a širokého zavádění objevů pokrokových zemědělských

věd dosáhne rychlého rozvoje výroba obilovin i všechna ostatní zemědělská odvětví, čímž bude značně ulehčena těžká práce rolníků. Naše města a vesnice budou stále krásnější a blahobytnější, život našeho lidu se stane ještě bohatším a kulturnějším. Naše země se změní ze země průmyslově zemědělské v rozvinutý socialistický průmyslový stát.

Všichni pracující musí pracovat ještě revolučněji, neoslabovat vysokého revolučního ducha, dále rozvíjet výrobu a výstavbu, maximálně efektivně využívat již vytvořené hospodářské základny i výrobního potenciálu a tím daleko před termínem splnit sedmiletý plán.

Soudruzii!

Abychom dosáhli konečného vítězství socialismu, je třeba upevnit třídní svazek socialistických zemí, upevnit jednotu a semknutost socialistického tábora a učinit jeho sílu neporazitelnou.

Jednotlivé země, jejichž proletariát vzal do rukou moc v mezinárodním kapitalistickém obklíčení, se nemohou vyhnout nebezpečí imperialistické agrese a restaurace kapitalismu do té doby, dokud nebude uskutečněn komunismus ve světovém měřítku. To je také důvod, proč musí proletariát každé země po dosažení moci v zájmu dosažení konečného vítězství revoluce všemožně zvyšovat své vlastní revoluční síly a současně s tím využívat aktivní podpory a pomoci ze strany jiných oddílů světové socialistické revoluce a upevňovat skutečnou internacionální solidaritu s dělnickou třídou všech zemí a s porobenými národy celého světa.

Vytvoření a rozšíření socialistického tábora má proto obrovský význam. Historické poslání dělnické třídy spočívá v tom, aby byl zničen ve světovém měřítku jakýkoli vykořisťovatelský řád a aby byl vybudován socialismus a komunismus jakožto nejvyšší ideál lidstva. Konečné vítězství světové revoluce lze vybojovat vznikem socialistických revolucí a dosahováním jejich plného vítězství v mnoha zemích i postupným rozšiřováním, upevňováním a rozvojem socialistického tábora. Socialistický tábor je neporazitelnou revoluční základnou mezinárodní dělnické třídy pro konečné vítězství socialis-

mu a komunismu. Je to spolehlivá pevnost pro vítězství zotročených národů a všech pokrokových národů celého světa, je to mohutná opora míru na celém světě.

Právě proto imperialisté v čele s americkými imperialisty a reakcí všeho druhu se nejvíce bojí samotné existence socialistického tábora a dělají všechno možné, aby jej zničili. Pokoušejí se silou zbraní potlačit jednotlivě ty země, které vysoko pozvedly prapor protiiperialistického a protiamerického boje a jdou vpřed revoluční cestou; ty země, které nechtějí vést aktivní revoluci, které šíří mezi národy iluze o imperialismu a stavějí se pouze za bezzásadový kompromis s imperialismem, se imperialisté pokoušejí dezorganizovat zevnitř zvýšenou ideologickou a kulturní diverzí.

Za takových okolností musí země socialismu společnými silami překazit agresi, záškodnické a diverzní intriky sil světové imperialistické koalice a jednotně hájit socialistický tábor, který musí být proto pevně sjednocený a monolitní.

Jednota a semknutost socialistického tábora je důležitou zárukou spolehlivé ochrany každé socialistické země před imperialistickou agresí a pro zajištění konečného vítězství socialistické revoluce v měřítku celého socialistického tábora.

Existence socialistického tábora a semknutost jeho sil jsou důležitými faktory, které rozhodují nejen o osudech národů zemí socialismu, ale i všeho lidstva; právě na sjednoceném úsilí socialistických zemí především záleží řešení všech problémů současné světové revoluce.

Jen neustálým upevňováním nerozborné jednoty a síly socialistického tábora můžeme s úspěchem pokračovat ve velkém díle socialismu a komunismu a energicky podporovat a inspirovat antiimperialistický národně osvobozenecký boj lidu koloniálních a závislých zemí i lidu mladých nezávislých států, stejně jako revoluční boj dělnické třídy kapitalistických zemí.

Semknutost je nejmocnější zbraní v rukou dělnické třídy. Od prvních okamžiků, kdy vystoupila na historickou arénu, považovala dělnická třída svou semknutost za nejcennější zbraň proti mezinárodnímu kapitálu a opřena o tuto semknutost

v těžkém boji vítězila. Také dnes lze dosáhnout vítězství světového revolučního hnutí, které je tu pro to, aby roztrhlo řetěz mezinárodně sjednoceného kapitálu, jediné společnými silami mezinárodního komunistického hnutí, které se řídí principy proletářského internacionalismu; tohoto vítězství lze však spolehlivě dosáhnout jediné a především upevněním jednoty socialistického tábora, který stojí v čele tohoto hnutí.

Socialistické země mají všechny podmínky pro své sjednocení. V socialistických zemích je moc v rukou dělnické třídy, je odstraněno vykořisťování člověka člověkem i útlak v souvislosti s existencí společenského vlastnictví výrobních prostředků; řídicí ideologií revoluce a výstavby je v těchto zemích marxismus-leninismus. Všechny socialistické země bojují za společný cíl, jímž je budování svobodné a šťastné společnosti socialismu a komunismu, bojují proti imperialismu a kolonialismu. Socialistický tábor nebyl vytvořen uměle, nevyrostl na základě nějaké mezinárodní smlouvy a nepředstavuje nějaký dočasný svazek. Vznikl v důsledku sjednocení mezinárodní dělnické třídy, která zvítězila v průběhu revolučního boje proti mezinárodnímu kapitálu, a představuje stálý jednotný svazek daný požadavky třídní solidarity.

Budou-li se všechny socialistické země pevně držet třídních pozic a vycházet ze základních zájmů revoluce, pak se bude jednota a semknutost zemí socialismu neustále upevňovat.

Mezi bratrskými stranami, bratrskými zeměmi mohou vznikat spory. Mohou vznikat i proto, že historické a geografické podmínky, v nichž bratrské strany a bratrské země pracují, a také národní úkoly jsou odlišné; mohou vznikat též kvůli nesprávnému chápání základů marxismu-leninismu a opuštěním důsledně revolučních pozic. Podobné spory nejsou výrazem protikladů mezi odlišnými státně společenskými zřízeními, ani mezi zcela odlišnými zájmy antagonistických tříd. Jakkoli vážné by byly spory mezi socialistickými zeměmi, jsou vnitřní věcí socialistického tábora a mezinárodního komunistického hnutí, věcí, kterou je třeba řešit výhradně prostředky ideologického boje a řídit se při tom snahou o sjednocení třídních bratří. Bratrské strany a bratrské země, které jsou

bojovými třídními přáteli a které sdílejí navzájem život i smrt, hoře i radost ve svém boji za společné velké dílo socialismu a komunismu, neměly by kvůli ideologickým sporům připustit vzájemnou nenávisť a nepřátelství. Komunisté musí vždy umět rozlišovat mezi třídními bratry a třídními nepřáteli a za žádnou cenu nesmějí scházet z třídních pozic. Bez dodržování principů třídní solidarity nemůže existovat mezinárodní komunistické hnutí a je nemyslitelný socialistický tábor. Jestliže se bratrské země navzájem nenávidí a nepřátelí, pak to způsobuje radost jediné imperialistům a mezinárodnímu komunistickému hnutí to působí jen škody.

Komunisté se nemohou lhostejně dívat na tento vážný stav, s nímž je spojena otázka existence či neexistence socialistického tábora i otázka osudu světové revoluce. Rozkolu se musí předejít a jednota musí být uhájena a upevněna.

Jestliže se bratrské strany a bratrské země chtějí upřímně sjednotit, pak musí přísně dodržovat normy vzájemných vztahů mezi bratrskými stranami a bratrskými zeměmi, jejichž základní obsah spočívá v plné rovnoprávnosti, v samostatnosti a vzájemné úctě, v nevměšování do vnitřních záležitostí a v soudružské spolupráci. Když bratrské strany a socialistické země přísně dodržují tyto normy vzájemných vztahů, pak se jednota socialistického tábora a semknutost mezinárodního komunistického hnutí stanou skutečně uvědomělými a pevnými. Narušují-li se tyto normy, pak vznikají složité problémy mezi bratrskými stranami a bratrskými zeměmi a semknutost socialistického tábora trpí újmou.

Socialistické země, komunistické a dělnické strany jsou naprosto rovnoprávné a samostatné. Vzhledem k třídní solidaritě dělnické třídy jsou jakožto rovnoprávné a samostatné národní oddíly v řadách mezinárodní revoluce odpovědní za revoluci ve své zemi nejen před svým lidem, ale odpovídají též za světovou revoluci před národy světa. V řadách komunistického hnutí nemá nikdo právo požadovat pro sebe privilegované postavení, mezi socialistickými zeměmi nejsou přípustné vztahy nadřízených a podřízených. V zájmu upevnění třídní semknutosti socialistických zemí je nezbytné, aby se všechny

bratrské strany vzájemně respektovaly na principech rovnoprávnosti a aby si upřímně navzájem pomáhaly.

Zároveň s tím nelze též slepě kráčet za jinými stranami a jinými zeměmi a zbavovat se samostatnosti pod tlakem zvenčí. Slepě následovat jiné a nedržet se principu čuče, to nevede ani k upevnění socialistického tábora, ani k věrnosti proletářskému internacionalismu. Naopak, působí to vážné ztráty věci revoluce a výstavbě ve vlastní zemi a v důsledku toho způsobuje oslabení mezinárodních revolučních sil. Komunistické a dělnické strany a socialistické země mohou provádět správnou politiku, jež odpovídá specifickým zvláštnostem jejich země, mohou úspěšně pokračovat ve velkém dile revoluce a výstavby jen tehdy, jestliže se ve své činnosti přidržují svébytnosti a samostatnosti. Komunisté řídící revoluci a výstavbu by neměli v žádném případě ani opouštět obecné pravdy marxismu-leninismu, ani dogmaticky kopírovat zkušenost bratrských zemí a ignorovat národní zvláštnosti.

Spolu s upevňováním politické nezávislosti musí socialistické země usilovat o to, aby s vírou ve vlastní síly bylo rozvíjeno hospodářství, využívající práce lidu vlastní země a jejich vnitřních rezerv. Teprve vybudováním samostatné národní ekonomiky může každá země nejen urychlit budování socialismu, ale i upevnit sílu celého socialistického tábora. Ekonomika každého socialistického státu jakožto jedné ze samostatných složek světové socialistické hospodářské soustavy se neustále rozvíjí v těsném svazku a vzájemné spolupráci. Síla socialistické hospodářské soustavy se jako celek upevňuje tehdy, když se silnou stává každá ze složek této soustavy. Jestliže ekonomika kterékoli ze socialistických zemí nedosáhne komplexního rozvoje, ztratí samostatnost a nedokáže splnit své samostatné funkce, pak to oslabí každý článek celého socialistického tábora a bude to mít koneckonců za následek oslabení světového socialistického hospodářského systému jako celku. Hlavní je, aby všechny socialistické země na základě zdravého rozvoje svého hospodářství a plné realizace jeho samostatné role upevňovaly vzájemnou hospodářskou spolupráci na základě principů proletářského internacionalismu,

rovnoprávnosti a vzájemných výhod s tím, aby světová socialistická hospodářská soustava jako celek dobře fungovala a plnou měrou prokazovala svou sílu. Jedině tehdy lze zajistit jednotu národních a internacionálních zájmů socialistického budování v každé zemi. Jedině tímto způsobem mohou socialistické země s úspěchem překazit hospodářskou agresí imperialistických mocností s jejich politikou hospodářské blokády a mohou stále více i v budoucnu prohlubovat všeobecnou krizi světové kapitalistické hospodářské soustavy.

Samostatnost, kterou zdůrazňujeme, není v žádném rozporu s proletářským internacionalismem, nýbrž je naopak zaměřena k jeho dalšímu upevnění. Samostatnost musí být orientována na upevnění proletářského internacionalismu a v žádném případě není přípustné, aby jej oslabovala. Tak jako nemůže existovat internacionalismus bez samostatnosti, tak také nemůže existovat samostatnost bez internacionalismu. Jestliže někdo zradí marxismus-leninismus a proletářský internacionalismus a pod záminkou obhajoby samostatnosti půjde cestou národního egoismu, pak se dopustí velké chyby. A co víc: vzdát se pod nálepkou samostatnosti principů třídní solidarity, vzdát se společných akcí a společného boje třídních bratří, to není cesta komunistů. To bude mít za následek ohromné ztráty v rozvoji světové revoluce a přivede to nakonec i k zániku revoluce ve vlastní zemi.

Upevňovat proletářskou internacionální semknutost socialistických zemí a zároveň hájit samostatnost, sjednotit se a spolupracovat na základě plné rovnoprávnosti a samostatnosti, taková je pozice, na které důsledně trvá naše strana a vláda republiky. Vycházejíce z národních a internacionálních úkolů naší revoluce, budeme i nadále věnovat všechny síly upevnění přátelství a semknutosti se socialistickými zeměmi na základě principů marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu, principů plné rovnoprávnosti a samostatnosti.